

Capitolul 1

Aerul sărat al mării mirosea a aventură. Emma și Lukas așteptau cuminți în port sosirea feribotului. Trei zile singuri, fără părinți, în conacul de pe dig! Pentru cei doi frați, aceste trei zile de libertate reprezentau ziua de naștere, Crăciunul și vacanța la un loc.

Se auzi semnalul și „Frisia IX” intră în portul Norddeich-Mole. Turiștii se apropiau încet de terminalul unde urma să acosteze feribotul. Emma își fixă privirea asupra unui băiat care purta un tricou alb-albastru, în culorile echipei Schalke, și o șapcă. Plescăia de zor, înfulecând cu poftă dintr-o pungă de cartofi prăjiți cu maioneză și ketchup.

Trei pescăruși îl urmăreau de aproape. Unul se odihnea pe spinarea de lemn a unui delfin ornamental, iar ceilalți se agitau zburând nervos pe deasupra lui. Băiatul le oferise deja o bucată de cartof, râzând de harța care se iscă între ei.

– Nu! îi strigă Emma. Nu îi hrăni!

– Ha, ha. De ce nu?! Băiatul o privi ciudat și își lovi fruntea cu degetul arătând spre fată.

În acel moment, un pescăruș mare îl atacă din spate. Loviturile aripilor lui se simțeau ca niște palme. Speriat, băiatul își ridică brațele în jurul capului pentru a se proteja. Renunță la punga cu cartofi prăjiți. De nicăieri, apăruseră, brusc, încă cinci pescăruși țipând strident – chiu-chiu –, după care se năpustiră asupra lui. La final, păsările nu lăsară nimic în urma lor, decât niște pete roșii pe șapca albă a băiatului.

Emma rânji și ridică din umeri.

– Ei, bine, acestea sunt păsări de pradă, după cum probabil ai observat deja.

Sarah Janssen își privi cu îngrijorare copiii.

– Oare e o idee bună să vă lăsăm trei zile singuri în casa aia mare?

Mirat, Lukas privi spre mama lui:

– Mamă, nu mai suntem niște copii!

Mick Janssen își îndepărtă de pe frunte bucele roșcate răvășite de vânt și încercă să-și liniștească soția:

– Nu-ți fă griji, Sarah! Copiii noștri sunt independenți, responsabili și foarte isteți. Știu cum să facă față oricărei situații. Au învățat asta de la mine.

După care privi conspirativ spre Emma și Lukas.

– Da, da, adăugă mama copiilor zâmbind. Și modestia tot de la tine au învățat-o?

Emma își îmbrățișă mama:

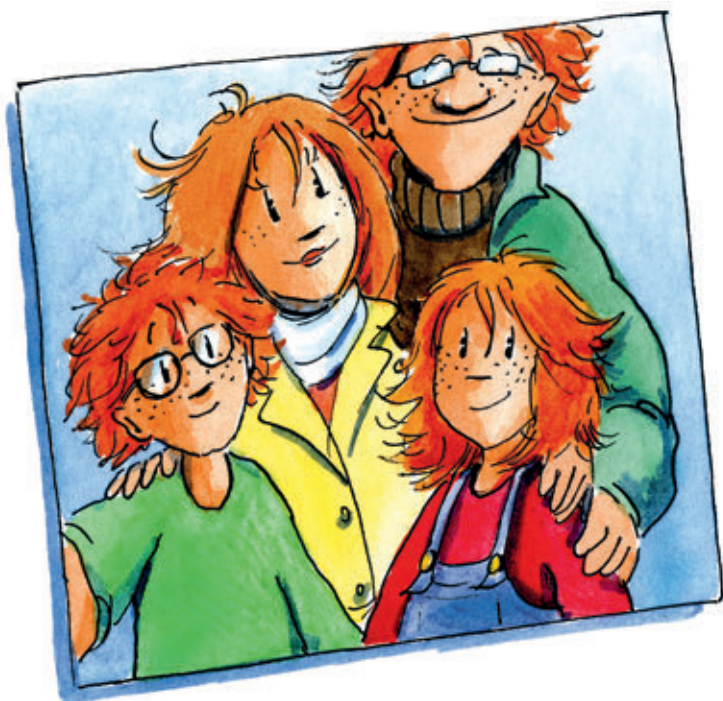
– E grozav că puteți fi împreună în primul turneu de lectură al tatei din Insulele Frizone Orientale.

Apoi își sărută tatăl și adăugă:

– În curând vei fi un scriitor faimos, tati!

Cu o mișcare rapidă, Lukas scoase telefonul din buzunar:

– În plus, avem telefonul ca măsură de precauție. În cazul în care s-ar întâmpla ceva...

După care îi strânse pe toți ca să facă un selfie cu întreaga familie.

Sarah Janssen își îmbrățișă strâns copiii.

– Nu uitați că aveți mâncare în frigider! Există porții prefierate și înghețate, suficiente pentru toate mic dejunurile.

„Să sperăm că nu mă vede vreun coleg”, gândi Lukas și se desprinse din îmbrățișare.

– Da, mamă, știm. Mâncarea aia ne ajunge cel puțin patru săptămâni. Tu ești plecată doar trei zile...

Sarah Janssen se aplecă și șopti la urechea fiului său:

– Ai grijă de sora ta mai mică să nu răcească. Dacă bate vântul, ar trebui să poarte căciulă.

Deranjată, Emma își puse mâinile în șolduri și strigă:

– Am auzit tot ce ai spus, mamă!

Feribotul cu destinația Juist ancoră lângă docul portului. Ca un fluviu viu colorat, turiștii coborâra de pe vas.

– Să vă bucurați de timpul petrecut împreună! le ură Lukas părinților săi. Și multă distracție de ziua voastră! mai adăugă el.

Un domn cu o burtă impresionantă se îndreptă direct spre Mick Janssen:

– Abia așteptăm seara de lectură! Am cumpărat biletele cu mult timp înainte... Soția mea este un fan al dumneavoastră! Eu însă – trebuie să o spun – n-am citit încă nicio carte.

Ochii bărbatului se mutară apoi spre Sarah Janssen.

– Și pe dumneavoastră vă știu! exclamă acesta. Sunteți actriță!

Își duse mâna la frunte, gânditor.

– Acum nu-mi amintesc numele. Dar cred că vă știu dintr-un lungmetraj. Sau... Ah, nu, nu era cumva o reclamă la șampon?

Sarah Janssen părea vizibil jenată.

– Aveți dreptate... Însă asta a fost acum mulți ani. Nu mai apar așa mult la TV, acum joc teatru, explică ea.

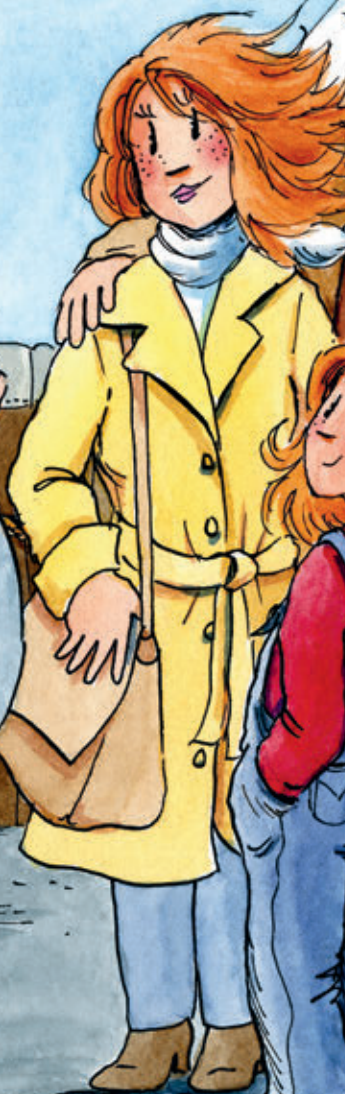
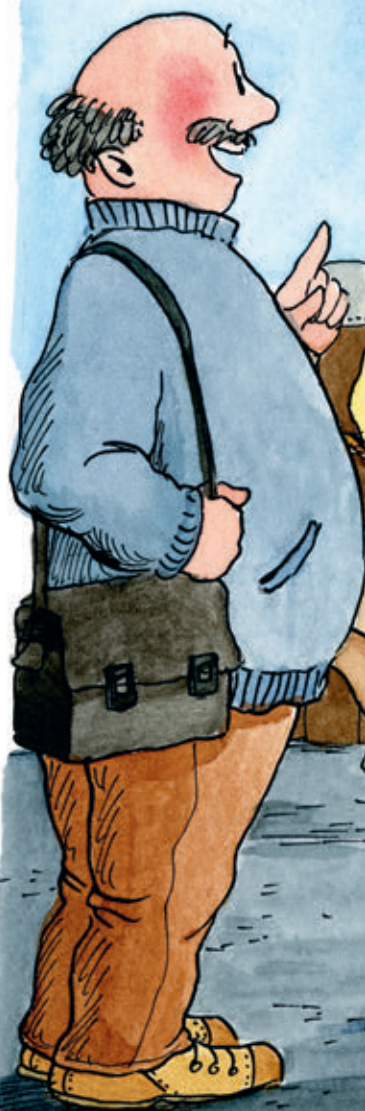
Lukas ar fi vrut să scape mai repede de părinții lui.

– Ei, bine, mamă, tată, să ne îmbarcăm!

Dar mama lui nu mai contenea cu sfaturile.

– Emma, nu uita de sacul de dormit. L-am pus în rucsac. Și tot acolo găsești și o pernuță și ceva de băut peste noapte.

Fata zâmbi. De câteva săptămâni, aștepta cu nerăbdare să-și petreacă o noapte în Muzeul de balene din Norddeich. Acesta era amplasat în Osterlooger Weg, o zonă turistică situată în apropierea vilei în care locuiau. Și are expus pentru vizitatori un schelet adevărat de balenă.

Asta îi părea Emmei cel mai tare. Ridică degetul mare în sus, cu pumnul strâns, în semn de aprobare pentru mama ei.

– Mulțumesc, mamă! Dar tu ți-ai luat ochelarii de citit? Și scenariul?

Sarah Janssen se aplecă spre geantă.

– Fir-ar să fie! Am uitat să-mi pun ochelarii. Și trebuie să repet pentru noua piesă...

Râzând, Emma scoase dintr-un buzunar etuiul cu prețioșii ochelari și i-l dădu mamei.

– I-ai lăsat pe masa din bucătărie, mamă.

Mick Janssen își apucă soția de braț:

– Haide, Sarah, e timpul să urcăm la bord!

Bărbatul aștepta de mult aceste trei zile pe care urma să le petreacă în compania soției lui. Și diseară era prima seară de prezentare a noului său roman polițist. Editorul organizase un turneu în toate cele șapte Insule Frizone Orientale. Dintre toate, Sarah nu putea să fie lângă el la Borkum, Baltrum, Langeoog și Norderney.

Și ea fusese plecată într-un turneu lung și i se făcuse dor de copii, așa că abia aștepta să petreacă ceva timp cu ei. Dar chiar și așa, se oferise să îl însoțească pe Mick în Juist, Spiekeroog și Wangerooge. Mai ales că mâine era aniversarea a zece ani de la căsătoria lor.

– Drum bun! le ură Lukas, dorind să revină mai repede la conacul vechi. Dar Emma îl prinse de braț și-l țintui locului.

– Stai pe loc, fraiere! Vreau să ne vadă pe țărm până când feribotul va dispărea din raza noastră vizuală.

Fata își duse palma ca un paravan la frunte ca să se apere de soare și scrută cu privirea puntea exterioară a vasului. Curând îi descoperi pe ai ei stând lângă balustradă. Păreau că hrănesc pescărușii însă, în realitate, fluturau mâinile în semn de rămas-bun. Mama chiar avea o batistă albă în mână.

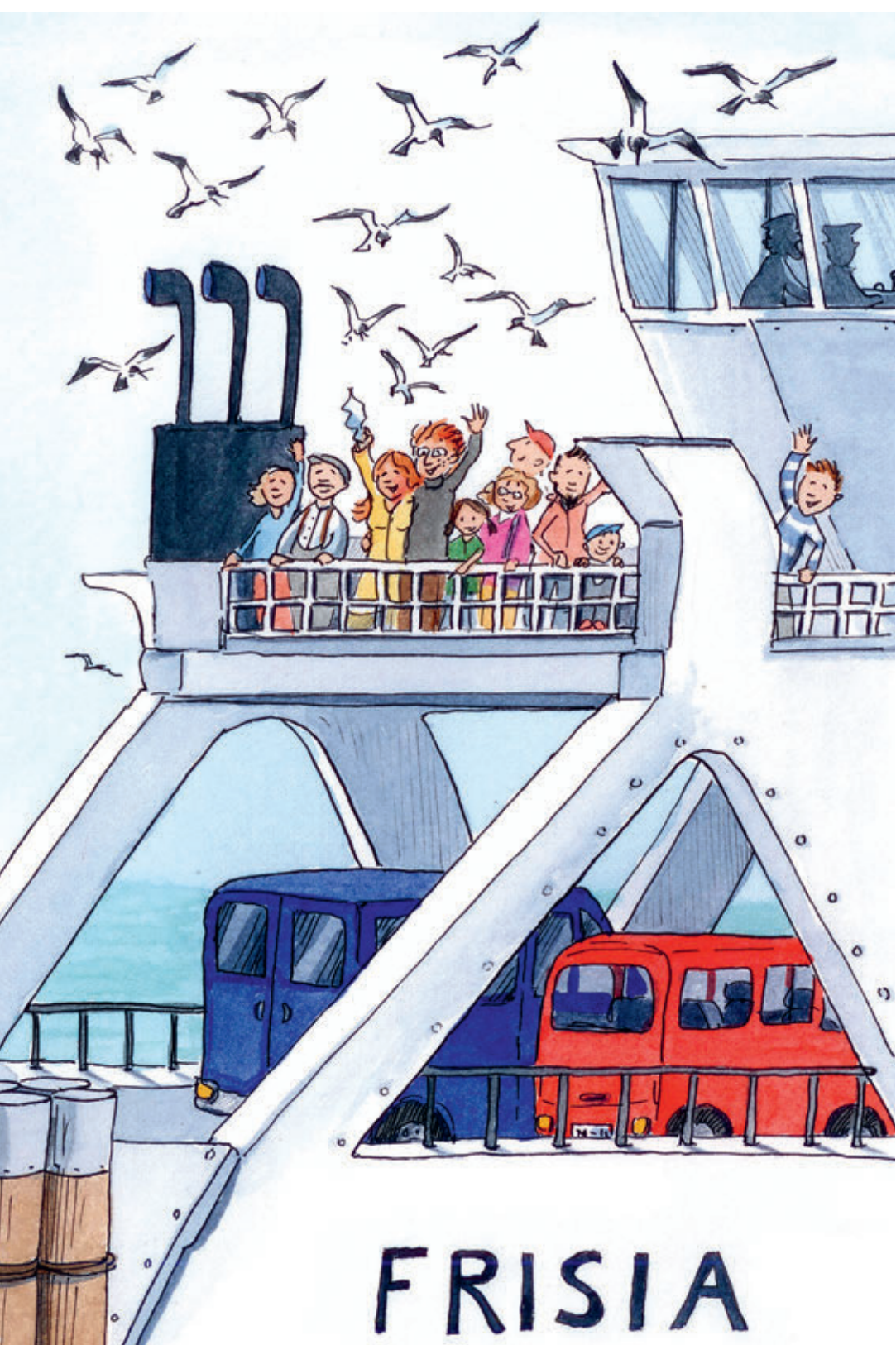
Încet, „Frisia IX” se îndepărtă de port. Cerul era limpede. Cei doi frați puteau vedea până la Juist și Norderney.

– În sfârșit, suntem singuri! spuse
Lukas.

Avea planuri mari pentru seara asta.
Emma însă nu părea deloc în apele ei...

FRISIA

Capitolul 2

Lui Wilhelm Kunschewski nu-i plăceau copiii și nici animalele. Morocănosul vecin montase în grădina sa mai multe aparate antirozătoare – pentru cârțițe și șoareci de câmp –, care funcționau pe bază de baterii. Datorită vibrațiilor emise de acestea, rozătoarele erau puse pe fugă. Familia Janssen fusese însă foarte supărată. Asta pentru că, acum, toate rozătoarele din grădina lui ajunseseră în grădina lor. Peluza familiei Janssen arăta ca și cum ar fi fost scena unui recent război – movilă lângă movilă. Dar Sarah și Mick nu intenționaseră să se certe cu domnul Kunschewski, ci preferaseră să păstreze mingea „în terenul lor”.

Prin urmare, tot amânaseră momentul să discute cu vecinul lor în legătură cu acest subiect.

Lukas însă era hotărât să rezolve această situație. Era convins că părinții vor fi foarte mândri de el. Sau cel puțin așa spera. În seara aceasta va scoate bateriile de la toate dispozitivele antirozătoare din grădina vecinului. Însă avea o problemă: terenul acestuia era împânzit cu senzori de mișcare. Oricine se apropia de casa lui, senzorii porneau un proiector, iar intrusul era filmat. Pentru a nu fi recunoscut, băiatul trebuia să se gândească la ceva.

– Haide, Lukas, putem merge, spuse Emma, apucând o sticlă cu apă din rucsacul aflat pe bicicletă.

Abia aștepta să petreacă o noapte la muzeu.

– Chiar ai tot ce-ți trebuie? o mai întreabă încă o dată Lukas, în timp ce fixa salteaua gonflabilă pe portbagajul bicicletei.

Așezase deja sacul de dormit.

– Frate, de un babysitter chiar nu am nevoie! spuse Emma. Rămâi aici. Mă duc singură la muzeu.

Lukas clătită ferm din cap:

– Poți uita de asta! I-am promis mamei...

Emma scotoci în rucsac:

– Ce prostie! Unde e elefăntelul meu roșu?

– Nu plânge după el, i-a spus Lukas. Era murdar oricum, o fi rămas la spălat.

– Nu e adevărat, nesuferitule! Și fără elefăntelul meu nici nu se pune problema să rămân aici peste noapte.

Emma și Lukas căutaseră în toată casa jucăria, dar nu-i dăduseră de urmă.

– La naiba, e aproape ora șase! strigă Emma. Ceilalți copii sunt deja acolo. Voi lua perna mamei cu mine. Miroase așa de bine...

– Bine, mormăi Lukas.

Fata intră în dormitorul părinților și luă perna mamei sale. Frații coborâră apoi de-a lungul digului. Dacă vântul ar fi suflat puternic din spate, nu le-ar fi luat nici cincisprezece minute să ajungă la muzeul din Osterlooger Weg.